

Laurie Gilmore

De
GINGER
BREAD
BAKKERIJ

Vertaling Rosalyn van Moorselaar

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Laurie Gilmore

Oorspronkelijke titel: *The Gingerbread Bakery*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Rosalyn van Moorselaar

Omslagontwerp: © Lucy Bennett / HarperCollinsPublishers Ltd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Kelley McMorris / Shannon Associate

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1791 4

ISBN 978 94 027 7520 4 (e-book)

NUR 302

Eerste druk september 2025

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Playlist

Landslide - Haley Klinkhammer	♥
is it new years yet? - Sabrina Carpenter	♥
So It Goes... - Taylor Swift	♥
Astronomy - Conan Gray	♥
good 4 u - Olivia Rodrigo	♥
Stick Season - Noah Kahan	♥
Fine Line - Harry Styles	♥
True Love - Ariana Grande	♥
MAYBE - Gabriela Bee	♥
IDGAF - Dua Lipa	♥
Merry Xmas, Please Don't Call - Bleachers	♥
Christmas Song - Phoebe Bridgers	♥
Dress - Taylor Swift	♥
Coffee - Chappell Roan	♥
us. - Gracie Abrams, Taylor Swift	♥
Wildest Dreams - The Native	♥
Overkill - Holly Humberstone	♥
Please Please Please - Sabrina Carpenter	♥
Sweater Weather - The Neighbourhood	♥
Here With Me - d4vd	♥
Juna - Clairo	♥
Mystical Magical - Benson Boone	♥
18 - One Direction	♥
Iris - The Goo Goo Dolls	♥
So High School - Taylor Swift	♥

Hoofdstuk een

Nu

Annie Andrews mocht de meeste mensen wel. Ze was een vriendelijk en extravert type en was altijd erg betrokken geweest bij Dream Harbor. Zo miste ze nooit een stadsbijeenkomst, konden de lokale bedrijven altijd rekenen op haar steun en zat ze ook de alumnicommissie van de middelbare school van Dream Harbor voor. Daar was ze destijds verkozen tot leerling van het jaar en ze kwam beslist in aanmerking om de eerste vrouwelijke president te worden. Haar bakkerij was erg geliefd in de stad en had al drie keer op rij de prijs voor beste kerstetelage gewonnen. Ze paste op haar neefjes en nichtjes, aaide plichtsgetrouw elke hond die ze tegenkwam tijdens haar wandelingen in de ochtend, en haar beste vriend kende ze al vanaf de kleuterschool, wat volgens haarzelf best veel duidelijk maakte over haar karakter. Eerlijk gezegd was ze gewoon een geweldige vrouw.

Er was echter één persoon die haar vriendelijke kant niet kende. Eén mens op deze planeet tegen wie ze niet aardig kon zijn. Omdat ze dat niet wilde. Omdat ze een bloedhekel aan hem had.

En de komende drie dagen zou ze met hem opgescheept zitten.

‘Annie,’ siste Hazel, en ze gaf haar een por tegen haar schouder. ‘Als blikken konden doden...’

Als blikken konden doden. Dáárom keek ze naar dat stomme gezicht van Macaulay Sullivan. En ze zou daarmee door zijn gegaan totdat zijn hoofd in vlammen zou uitbarsten, ware het niet dat ze op de repetitie-brunch van Jeanie en Logan waren, die voorafging aan het repetitiedi-

ner. Zoiets was waarschijnlijk nog nooit eerder gevierd, maar Jeanie wilde graag een klein feestje voordat de waanzin van het huwelijksweekend vanavond echt losbarstte met het daadwerkelijke repetitiediner. En wie zou dat de bruid ontzeggen als dat haar wens was? Annie in ieder geval niet. Want Annie was aardig. In tegenstelling tot sommige anderen.

Mac knipoogde naar haar alsof hij haar gedachten kon lezen.

‘Ik maak bezwaar,’ flapte ze eruit, waarmee ze Logans korte, norse speech onderbrak waarin hij zijn bruidsjonkers bedankte. Het groepje zat op dat moment rond een tafel in het Strawberry Patch Pannenkoekenhuis. Helaas was het op deze vrijdag in december om 11 uur ’s ochtends nog helemaal niet druk, dus iedereen aan tafel hoorde de woorden die ze eigenlijk niet hardop had willen zeggen. Logan, Jeanie, Hazel, Noah, Kira en Bennett draaiden zich allemaal naar haar om. Mac grijnsde. Annie kon zich nauwelijks inhouden. Eigenlijk wilde ze over de tafel heen leunen om hem te wurgen.

‘Volgens mij is dit niet het stuk waar je bezwaar mag maken,’ merkte Noah grijnzend op. Hazel gaf hem een elleboogstoot in zijn zij, waarop hij een kreet slaakte.

‘Vind je dat we niet zouden moeten trouwen?’ vroeg Logan. Hij fronste alsof hij een ingewikkelde puzzel moest oplossen, want waarom zou ze in vredesnaam niet willen dat haar beste vriend en zijn mooie verloofde elkaar voor de ogen van de hele stad beloofden van elkaar te houden?

‘Nee, natuurlijk niet! Dat is niet... Ik... Dat bedoelde ik niet.’

‘Wat bedoelde je dan wel, Annabelle?’ vroeg Mac en zijn idiote grijns werd nog breder.

‘Jou! Ik bedoelde jou!’ Inmiddels schreeuwde ze bijna en een paar gasten aan een andere tafel draaiden zich naar haar om. ‘Ik heb er bezwaar tegen dat jij tot de bruidsjonkers behoort,’ zei ze. Ze begon nu wat zachter te praten en boog zich over de tafel naar hem toe, waarbij ze ternauwernood haar kleverige bord ontweek. ‘Ik snap niet hoe jij je kont hiertussen hebt weten te draaien. Je bent nooit bevriend geweest met Logan. Je hebt hem gepest.’

Mac stak zijn handen in de lucht ter verdediging. ‘Ten eerste heb ik hem niet gepest,’ zei hij. ‘Het was hooguit een beetje goedaardig geplaag.’

‘Je hebt hem de hele tweede klas Old MacDonald genoemd! Je noemde hem elke keer dat je hem passeerde een boertje van buiten.’

Mac schudde zijn hoofd. ‘Hoe komt het dat je dat allemaal nog weet, Annie? Heb je een notitieboekje waarin je alle overtredingen opschrijft die ik ooit heb begaan?’

Annie snoof. ‘Dat zou je zeker wel leuk vinden, dat ik jouw daden zo belangrijk zou vinden.’

‘Nou, het begint er wel op te lijken.’

‘Ha! Het kan me geen bal schelen, Macaulay. Ik snap gewoon niet waarom je hier bent... Au! Haze, waarom steek je die puntige elleboog... O.’ Annie keek op en zag dat Jeanie tranen in haar ogen had gekregen. Shit. Ze had de bruid aan het huilen gemaakt.

‘Gaaf dit het hele weekend zo door? Mijn enige wens was dat we het met zijn allen gezellig zouden hebben.’ Jeanie snikte en Logan keek alsof hij Annie wel wat wilde aandoen als ze dit niet meteen zou oplossen.

‘O, nee. We zullen ons gedragen. Toch, Mac?’

‘Yep. We zullen ons voorbeeldig gedragen. Beloofd.’ Hij legde een hand op zijn hart, en Annie moest zich inhouden om niet uit te varen over hoe waardeloos Macs belofte waren. Haar vrienden hadden echter nog steeds geen idee waarom ze zo’n hekel aan Mac had, en zij was niet van plan hen wijzer te maken. Bovendien had ze Jeanie net beloofd zich als de volwassen vrouw te gedragen die ze was. En zij hield zich wel aan haar belofte.

Ze kon het best een paar dagen volhouden. Ze kon de drang om de man tegenover haar te wurgen best tweeënzeventig uur lang weerstaan. Voor haar beste vrienden zou ze dat doen. Logan was vanaf hun vijfde als een broer voor haar geweest. Hazel en Annie waren onafscheidelijk. En Jeanie had ze inmiddels evengoed in haar hart gesloten. Ze zou het weekend van hun bruiloft niet verknoeien.

‘Het spijt me echt, Jeanie. Ik zal vanaf nu alle Mac-gerelateerde op-

merkingen voor me houden.’ Iedereen aan tafel keek sceptisch, ook Mac. ‘Ik meen het! Voor een weekend zet ik al mijn persoonlijke gevoelens wel even opzij.’

Bennett boog zich naar Kira toe en fluisterde: ‘Weten we waarom ze zulke sterke persoonlijke gevoelens heeft?’

Kira haalde haar schouders op. ‘Een ingewikkelde voorgeschiedenis?’ fluisterde ze terug.

‘Het is niet ingewikkeld,’ viel Annie haar in de rede. ‘We hebben niet eens een voorgeschiedenis.’

Mac deinsde terug bij die opmerking, met iets wat leek op verdriet of spijt in zijn ogen. Annie besteedde daar echter geen aandacht aan. Dat kon ze niet doen. Niet als ze haar verstand wilde behouden. Ze toverde een glimlach op haar gezicht en draaide zich weer naar Jeanie.

‘Er is niets ingewikkelds aan. Sterker nog, het is allemaal heel simpel. Twee mensen van wie we allemaal zielsveel houden gaan trouwen. En wij...’ Annie gebaarde naar alle vrienden om de tafel. ‘...gaan ervoor zorgen dat dit het beste bruiloftsweekend ooit wordt.’

‘Mooi zo,’ zei Logan. ‘Mac is namelijk een van mijn bruidsjonkers en sommigen van ons hebben de tweede klas wel achter zich gelaten.’

Annie moest nu zoveel woorden inslikken dat ze er misselijk van werd, maar ze deed het toch. Voor haar vrienden. Om deze bruiloft gezellig te houden, zou ze niet zeggen dat het voor haar verder ging dan de tweede klas. ‘Natuurlijk,’ zei ze in plaats daarvan. ‘Mac is je vriend. Ik begrijp het.’ Ze hief haar glas sinaasappelsap en iedereen volgde haar gebaar.

‘Op Logan en Jeanie.’

‘Proost!’

Ze stootten de plastic glazen met sap tegen elkaar en Annie was opgelucht toen ze zag dat Jeanie weer glimlachte en dat Logan wat minder moordlustig keek. Oef. Bruiloftscrisis nummer één was afgewend. Zij was weliswaar degene die die in het leven had geroepen, maar ze had het in ieder geval opgelost.

Al was dat niet aan Mac te danken.

Haar blik gleed terug naar de plek aan tafel waar hij om iets zat te lachen met Bennett en Kira. Het hielp niet dat hij nog net zo waanzinnig knap was als op de middelbare school. Niet dat ze dat destijds zou hebben toegegeven.

Ze was nooit bevriend geweest met Mac. Ze pasten niet bij elkaar.

Dat had ze hem elf jaar geleden al verteld.

Maar Mac was nooit goed geweest in luisteren.

Hoofdstuk twee

Toen

Mac dwaalde doelloos rond tussen de kraampjes op de kerstmarkt van Dream Harbor. Over een kleine maand was het al Kerstmis en hij moest nog een cadeau voor zijn moeder vinden. Een geslaagd cadeau. Dit leek hem daar de juiste plek voor. Elk jaar na het evenement rondom het verlichten van de kerstboom werd de markt geopend, maar Mac was er niet meer geweest sinds zijn kindertijd.

Hij had zich vast voorgenomen om zijn moeder dit jaar een echt cadeau te geven. Op zijn negentiende kon hij niet meer weggkomen met waardeloze zelfgemaakte cadeautjes. Hoewel zijn moeder nog steeds perse het scheve rendierornament op wilde hangen dat hij voor haar op de kleuterschool had geknutseld. Als hij nu een even misvormd ornament voor haar zou maken, zou ze waarschijnlijk hetzelfde reageren, maar het werd nu weleens tijd dat hij zijn cadeautjes naar een hoger niveau tilde.

Helaas leek hij de laatste tijd alleen nog maar doelloos te kunnen ronddwalen. Hij was nu zes maanden van de middelbare school af, maar hij zat nog steeds vast in dit stomme stadje en woonde nog altijd in zijn ouderlijk huis, zonder ook maar een enkel toekomstplan. Of zelfs maar een plan voor volgende week. Mac was stuurloos. Hij stopte bij de kraam van het Pumpkin Spice Café en werd met een brede glimlach begroet door Dot, de eigenaresse van het zaakje.

‘Ha Macaulay. Prettige kerstdagen.’

Er waren maar weinig mensen die zijn volledige naam mochten ge-

bruiken, omdat die zelfs objectief gezien vreselijk was. Dot was een van hen. Dot was altijd aardig tegen hem geweest, zelfs als hij dat niet verdiende.

‘Hoi Dot.’

‘Wat kan ik voor je inschenken?’ vroeg ze. Haar enorme oorbellen met belletjes tinkelden vrolijk met elke beweging van haar hoofd. ‘Wat dacht je van een warme chocolademelk? Met extra marshmallows?’

‘Graag.’

Zodra ze hem de rode meeneembeker overhandigde, die overliep door de marshmallows en met een zuurstok aan de rand, voelde hij zich volkomen voor schut staan. Dit was een drankje voor kinderen, terwijl Mac wanhopig zijn best deed om uit te vinden hoe hij zich als een volwassen man kon gedragen.

Helaas was het erg moeilijk om je volwassen te voelen als je moeder nog steeds je was deed.

Hij moest verhuizen. Hij móést verhuizen. Hij voelde zich steeds meer verstikt door dit stadje en de vooroordelen die iedereen over hem had.

‘Bedankt, Dot,’ mompelde hij, terwijl hij zijn belachelijke drankje meenam. Hij was blij dat al zijn vrienden op school zaten en hem niet met deze zoete lekkernij zouden zien rondlopen.

Hij nam een slok. Het was heerlijk. Het viel niet mee om je ergens schuldig over te voelen als je een volle beker chocolademelk in je handen had.

Mac vervolgde zijn wandeling over de markt en stopte af en toe bij een hobbytafel, op zoek naar het perfecte cadeau. Het was niet helemaal onbaatzuchtig. Hij hoopte dat een attent cadeau de klap zou verzachten als hij zijn ouders over zijn nieuwe plan vertelde. Nou ja, het was niet zozeer een plan, maar eerder een algemeen idee. Een idee om niet langer rond te dwalen in Dream Harbor, maar ergens anders. Hij had het half-gare idee opgevat dat hij dwars door het land wilde rijden om erachter te komen wat hij in vredesnaam met zijn leven aan moest. Hij dacht dat

een paar maanden in zijn eentje rondtrekken in een auto daarbij zou helpen.

Een bekend gezicht trok zijn aandacht.

Annabelle Andrews zat altijd voor hem tijdens het vijfde uur economie. Althans, daar had ze vorig jaar gezeten, voordat ze allebei van school af waren gegaan. Hij had een groot deel van het jaar de drang onderdrukt om aan haar strakke paardenstaart te trekken. In plaats daarvan had hij alleen af en toe met de gum van zijn potlood in haar rug geprikt om te vragen welke opdracht ze die dag moesten inleveren. Ze had altijd geantwoord met een geërgerde zucht, alsof ze diep teleurgesteld in hem was.

Ze hadden sinds hun vijfde bij elkaar op school gezeten en Annie had hem nooit gemogen, waardoor hij haar ook nooit had gemogen. Ze was het schoolvoorbeeld van het braafste meisje van de klas, het type dat de leraar praktisch om extra punten smeekte, terwijl hij liever de kantjes eraf liep. Behalve op het lacrosseveld. Daar deed hij altijd zijn uiterste best. Niet dat Annabelle Andrews ook maar iets om sport gaf. Of om mensen die zich daarmee bezighielden.

Al kon het hem niets schelen waar zij om gaf.

Nu was ze hier, nog steeds in het stadje, net als hij. Interessant.

Ze zat aan een tafel waar een bordje met de tekst ANNIES BAKSELS op stond. Voor haar was een assortiment kerstkoekjes uitgestald, verpakt in kerstcellofaan. Mac wachtte terwijl een ouder echtpaar wat koekjes uitzocht en Annie betaalde. Glimlachend nam ze het geld aan. De glimlach verdween echter toen ze hem zag.

‘Annabelle,’ zei hij, terwijl hij knikte ter begroeting.

‘Het is Annie en dat weet je. Wat doe je hier eigenlijk?’

Hij haalde zijn schouders op en wenste dat hij dat stomme drankje met de marshmallows had gedumpte vóór hij haar was tegengekomen. ‘Winkelen. En jij? Ik dacht dat je naar Harvard zou gaan of zoiets.’

Annie fronste. ‘Dit is geen tienerfilm waarin iedereen uiteindelijk naar een geweldige universiteit gaat. Ik heb vier zussen en een broer.

Denk je echt dat mijn ouders het zich kunnen veroorloven om mij aan Harvard te laten studeren?’ Ze rolde met haar ogen alsof hij een idioot was. Dit was een van de vele gewoonten waardoor hij haar niet zo aardig vond.

‘Dom van me,’ zei hij een beetje nors. ‘Ik had gewoon niet verwacht dat je koekjes zou verkopen na al die extra opdrachten voor economie.’

Annie sloeg met haar handen op tafel en boog zich voorover. Een lichte bloes was over haar bleke wangen getrokken, op een manier die Mac besloot niet aantrekkelijk te vinden.

‘Koekjes verkopen, zoals jij dat noemt, maakt onderdeel uit van mijn nieuwe onderneming. Ik volg nu de studie bedrijfskunde en verkoop koekjes via een webshop. Wacht het maar een paar jaar af, dan zul je het wel zien. Ik word een zeer succesvolle kleine ondernemer.’

Hij twijfelde er geen seconde aan, maar dat gaf hij niet toe. ‘Nounou, het klinkt alsof je je zaakjes goed voor elkaar hebt.’

‘Inderdaad,’ zei ze met een zelfvoldane glimlach. ‘En jij? Hang jij maar gewoon een beetje rond in Dream Harbor en laat je je moeder lekker voor je koken en schoonmaken?’

Hij snoof alsof dat absurd was, ook al had ze het precies bij het juiste eind.

‘Eerlijk gezegd vertrek ik na de vakantie.’

‘Echt?’

‘Ja. Ik ga een rondreis maken.’ Nu hij het hardop had gezegd, kon hij niet meer onder het halfslachtige plan uit waar hij op had zitten broeden.

‘Waarnaartoe?’

‘Het gaat om de reis, niet om de bestemming,’ zei hij en hij had meteen spijt van zijn woorden, omdat ze zo onbeduidend klonken.

Annie fronste haar wenkbrauwen, maar verrassend genoeg gaf ze geen pittig weerwoord op dat onzinnige antwoord.

‘Nou, wil je nog koekjes kopen, of niet?’

‘Eh... ja. Ik wil wel wat van die *gingerbread cookies*.’

Annie glimlachte oprecht en even had hij het gevoel dat hij geen adem meer kreeg.

‘Dat is mijn specialiteit,’ zei ze, terwijl ze hem het zakje gaf. ‘Probeer er maar eentje.’

Ze wachtte tot hij het pakje open had gemaakt en er een klein peperkoekmannetje met glazuur en knoopjes op zijn buik uit haalde. Mac beet het kopje eraf.

Het was misschien wel het lekkerste koekje dat hij ooit had gegeten. Pittig en zoet, en precies zo knapperig als het moest zijn.

‘Wauw, Annie. Dit is echt verrukkelijk.’

Ze straalde en hij stikte bijna in zijn koekje. Twaalf jaar lang had ze hem aangekeken alsof hij op zijn best een lastpost was en op zijn slechtst haar grootste vijand, en nu glimlachte ze naar hem. Het was op zijn zachtst gezegd verwarrend. Dat was waarschijnlijk de reden waarom hij iets ongewoons zei.

‘We zouden een keertje moeten afspreken.’

Annies glimlach verdween en ze fronste verward haar wenkbrauwen. ‘We hebben nog nooit afgesproken.’

Hij haalde zijn schouders op en probeerde nonchalant over te komen, ondanks het vreemde bonzen van zijn hart, alsof het hem echt iets kon schelen of Annie met hem wilde afspreken. ‘Weet ik, maar met de feestdagen is er toch niemand, dus dan kunnen we net zo goed elkaar gezelschap houden, toch?’ Shit, hij hoopte dat dat niet zo wanhopig klonk als hij zich nu ineens voelde.

Annie bewoog nadenkend haar lippen terwijl ze zijn aanbod overwoog. ‘Nou, Logan is cruisen met zijn grootouders en Hazel is nog niet terug van haar semester in het buitenland, dus ik denk... dat we wel wat kunnen doen...’ Ze leek net zo in de war door zijn suggestie als hij, maar hij kon nu niet meer terug.

‘Mooi, laten we dan om acht uur bij het eetcafé afspreken.’

Er verscheen een lichte frons op Annies gezicht, ook al stemde ze ermee in. ‘Oké. Om acht uur bij het eetcafé.’

‘Perfect. Tot dan, Annabelle.’

‘Noem me niet zo!’ riep ze hem na terwijl hij wegliep. Hij draaide zich nog even om en zwaaide naar haar. Toen haastte hij zich weg, voor ze zich kon bedenken.

Want plotseling had hij er enorm veel zin in om met het meisje af te spreken van wie hij altijd had gedacht dat hij haar niet leuk vond.

Hoofdstuk drie

Nu

De repetitie was veel grootser dan Mac had verwacht. De pub had hij vanavond met een gerust hart over kunnen laten aan Amber. Precies op tijd was hij bij de Christmas Tree Winkel aangekomen, waar hij een nerveus ogende Logan had aangetroffen die zich opmaakte om door het gangpad te lopen dat ze midden in de onlangs gerenoveerde schuur hadden gecreëerd.

‘Hé, daar zul je hem ook hebben,’ zei Noah. Hij gaf Mac hartelijk een klap op de schouder toen hij zich bij de groep bruidsjonkers voegde.

‘Sorry dat ik te laat ben.’ Mac gooide zijn jas over de dichtstbijzijnde stoel.

‘Geen probleem,’ zei Logan. ‘Ze zijn daar nog steeds aan het uitzoeken hoe het hoort.’ Hij gebaarde naar Jeanie, die omringd werd door haar bruidsmisjes en druk in gesprek was over de timing, de muziek en de volgorde van de stoet.

Annie zag hem kijken en kneep haar ogen tot spleetjes.

Jeetje, die vrouw zou het hem nooit vergeven. Hoelang moest hij berouw tonen voor de zonden die hij begaan had toen hij negentien was? Hij knipoogde naar haar en meteen werden haar wangen rood van woede. Snel draaide ze zich om en richtte ze haar aandacht weer op Kira, die uitlegde hoe alles er op de grote dag uit zou zien. Hij moest het Kira nageven: de oude schuur zag er fantastisch uit. Dat er überhaupt een dak op zat, was al een enorme verbetering, maar ze had de hele ruimte echt weten om te toveren tot iets moois. Het was ruim genoeg voor een helft

met rijen witte stoelen voor het geïmproviseerde altaar en een helft met tafels en stoelen voor de receptie.

Er moest nog veel gebeuren voor zondag, maar het zag er goed uit. Als Mac ooit zou trouwen, zou hij veel liever gewoon naar het stadhuis gaan. En afgaande op Logans bedrukte gezicht, gold dat ook voor hem.

‘Kijk je ernaar uit?’ vroeg Mac.

‘Om met Jeanie te trouwen? Ja. Om haar voor de ogen van het hele stadje het jawoord te geven? Nee.’

Mac lachte. ‘Zolang je niet de verkeerde naam zegt, komt het wel goed.’

Logan keek hem geschrokken aan. ‘Waarom zeg je dat nou?’

‘Ik maakte maar een grapje! Het komt wel goed.’

‘Je gaat het geweldig doen,’ viel Noah in. ‘Je hoeft maar een paar woorden op te zeggen.’

‘Zegt de man die zo ongeveer op een onbewoond eiland trouwde,’ momperde Logan.

Noah grijnsde. ‘Ik kon gewoon niet wachten om Hazel tot mijn vrouw te maken,’ zei hij met een schouderophalen. ‘Ik ben hopeloos voor de bijl gegaan.’

Op dat moment speet het Mac echt dat hij geen date voor deze bruiloft had weten te vinden. Al zijn vrienden waren blijkbaar gesetteld terwijl hij druk bezig was geweest drankjes in te schenken voor anderen.

‘Zo te zien zijn de meiden er klaar voor,’ zei Bennett toen Kira aan het einde van het pad ging staan. Ze was niet alleen de eigenaresse van de schuur, maar ook de weddingplanner. Tijdens de laatste stadsbijeenkomst was bekendgemaakt dat ze zich volledig ging richten op het plannen van evenementen. En natuurlijk zou ze één maand per jaar kerstboomen blijven verkopen.

‘Oké, zo gaat het dus...’

Mac schonk niet al te veel aandacht aan de aanwijzingen. Hoe moeilijk kon het zijn? Door het gangpad lopen, naast de andere bruidsjonkers gaan staan, niet naar Annie staren en weer teruglopen. Het was geen

ingewikkelde dans of zoiets. Logan zag er al uit alsof hij het liefst wilde vluchten. Als ze hem nu ook nog zouden opdragen om deftig te lopen richting het altaar, zou hij misschien wel echt verdwijnen.

Mac baande zich een weg tussen de vrijwel lege stoelen door en ging tussen Noah en Bennett in staan. Op de eerste twee rijen zaten wat familieleden. Mac groette zachtjes Logans grootouders, Estelle en Henry.

‘Goed,’ zei Kira, nog steeds half in haar rol als bruidsmisje en half in die van weddingplanner. ‘Nu zijn Annie, ik en Hazel aan de beurt. En daarna volgt de ster van de show: de bruid.’ Jeanie glimlachte stralend naar Logan en plotseling zag die eruit alsof hij zelfs een onemanshow zou kunnen opvoeren als ze hem erom vroeg.

‘Denk eraan: niet te snel lopen,’ instrueerde Kira. ‘En je bloemen zo vasthouden.’

De vrouwen namen allemaal Kira’s houding aan, met hun onzichtbare boeketten. Mac ging ervan uit dat ze zondag tijdens de ceremonie allemaal van bloemen waren voorzien.

‘Het werpt nu echt zijn vruchten af dat ze al die gala’s voor goede doelen en benefietavonden van haar moeder heeft bijgewoond,’ fluisterde Bennett.

Het was waar. Kira wist duidelijk hoe ze mensen bijeen moest krijgen, hoe ze een locatie moest inrichten en hoe ze de logistiek moest regelen die kwam kijken bij een groot evenement. Bovendien deed ze dat alles met een brede glimlach.

‘Ze doet het fantastisch,’ zei Mac met een ingehouden lachje. ‘Ze heeft hier echt een wonder verricht.’

‘Ja, man. Ze heeft keihard gewerkt.’ De trots klonk duidelijk in Bennetts stem door. Mac dacht bij zichzelf dat hij ook zo over Annies bakkerij zou praten, als ze hem dat toestond. Als ze er niet bij was, deed hij dat ook weleens. Ze had zoveel gepresteerd sinds haar verkooptafeltje elf jaar geleden op de kerstmarkt.

‘Niet praten onder de ceremonie,’ zei Kira bestraffend, terwijl ze flirterig glimlachte naar Bennett.

‘Sorry, schat.’

‘Geef niet. Nou, bij de ceremonie zal Jeanies vader er zijn, maar vandaag kun je alleen naar beneden lopen.’

Jeanie knikte en de vrouwen kwamen in beweging.

Kira, Annie, Hazel en Jeanie liepen richting het altaar, maar de enige die hij echt zag was Annie. Sinds hij hier weer terug was, tekende dat zijn hele leven. Annie was de enige die hij ooit echt zag.

Annie die naar hem fronste. Annie die hem boze blikken toewierp. Annie die hijgde, zuchtte en af en toe, als hij geluk had, tegen hem schreeuwde. En omdat hij een soort masochist was, wilde hij toch bij haar zijn.

Hij wist niet wat de vrouwen op de bruiloft zelf zouden dragen, maar nu droeg Annie in ieder geval een crèmekleurige trui en een donkere spijkerbroek. Ze droeg haar blonde haar zoals altijd in een paardenstaart. Een lichte bloes sierde haar wangen en haar glinsterende ogen verraadden dat ze nu al emotioneel was door de bruiloft van haar twee vrienden.

Het grootste deel van de ceremonie ging langs Mac heen. Hij dacht steeds weer aan die andere kerstperiode. De enige keer dat Annie zich door hem had laten vasthouden. Dat ze naar hem had geglimlacht alsof hij geen smet op haar bestaan was. Eerlijk gezegd was het nog steeds zijn beste Kerstmis ooit. En dat was zo zielig dat hij het nauwelijks wilde toegeven, zelfs niet aan zichzelf. Hij had zo vaak geprobeerd Annie te vergeten, haar uit zijn gedachten te zetten, andere vrouwen haar plaats in te laten nemen. Maar het werkte nooit. Niemand kon ooit tippen aan haar, aan die ene perfecte kerst. Hij had gehoopt dat hij die herinnering in de loop der jaren mooier had gemaakt dan die feitelijk was geweest. Toen was hij echter hier weer komen wonen en was hij erachter gekomen dat ze net zo perfect was als hij zich herinnerde.

En dat was vreselijk.

Het was vreselijk dat ze met de jaren niet wat minder sprankelend was geworden, maar dat ze nog net zo enthousiast, liefdevol en hardwer-

kend was als vroeger. Ze deed alles nog steeds met net zoveel overgave. Ze was nog steeds die mooie, ambitieuze vrouw van toen. En nu zat hij hier, en moest hij haar in al haar Annie-heid bewonderen en doen alsof dat niet aan hem vrat.

Jeanie en Logan oefenden tot groot plezier van het kleine publiek ook hun kus uitgebreid. Door het luide gejuich was Mac plotseling weer in het heden. Toen de bruidsjonkers en bruidsmeisjes paren vormden om terug te lopen door het gangpad, liep hij natuurlijk naast Annie. Hij hield haar zijn arm voor, en zij nam die met tegenzin aan.

‘Je ziet er prachtig uit,’ fluisterde hij in haar oor terwijl ze naar het altaar liepen.

‘Niet doen, Mac.’

‘Annie, ik wil gewoon...’

‘Ik zei toch “niet doen”,’ snauwde ze. ‘Deze bruiloft maakt me al emotioneel genoeg zonder dat het door jou een chaos in mijn hoofd wordt, net als na Hazels dertigste verjaardag.’

Een chaos in háár hoofd? Ha! Het was een chaos in zijn hoofd. Hij dacht al meer dan een jaar vrijwel onafgebroken aan die avond.

‘Dat was niet mijn bedoeling.’

Ze bereikten het einde van het gangpad, waarna iedereen richting het buffet liep dat was uitgestald langs de wand. Archer had de catering verzorgd en het rook fantastisch.

Annie draaide zich om naar Mac en haar vertrouwde blik voelde verzegend.

‘Nou, het was wel zo.’

De herinnering aan die avond achtervolgde hem nog steeds. Ze waren zo dicht tot elkaar gekomen. Zij was zo dicht bij hem gekomen. Haar gezicht was slechts een ademtocht van het zijne verwijderd geweest, en haar lippen... Ze was warm en gewillig geweest in zijn armen, totdat ze naar hem op had gekeken. Het was alsof alle redenen waarom ze zo’n hekel aan hem had op dat moment in haar op waren gekomen. Ze was de pub uit gevlucht als Assepoester van dat verdraaide bal.

Hij had zichzelf duidelijk voor de gek gehouden. Ze hadden die avond te veel gedronken en Annie was emotioneel geworden omdat haar vrienden allemaal aan het settelen waren. Dat hij zo dicht bij haar was gekomen, kwam gewoon doordat ze even wanhopig was geweest. Maar toch was het fijn geweest, zolang het duurde.

‘Het spijt me. Het zal niet meer gebeuren. Maar je ziet er prachtig uit. Dat is gewoon een feit,’ zei hij schouderophalend.

Annies gezicht verzachtte iets en haar frons werd minder diep. Meer kon hij niet verwachten.

‘En, neem je nog een date mee naar de bruiloft?’ vroeg ze, om het niet langer over hun verleden te hoeven hebben.

‘Nee, deze keer niet.’

Annies wenkbrauwen gingen verrast omhoog. ‘Echt niet?’

Mac haalde zijn schouders op. ‘Ik geloof dat ik vergeten ben iemand te vragen.’

Hij werd beloond met een zacht lachje van Annie. ‘Ja, ik ook.’

Nu was het Macs beurt om verrast te zijn. Annie leek het geweldig te vinden om zijn jaloezie op te wekken met nieuwe mannen, hoewel hij waarschijnlijk ook weleens een vrouw mee uit had gevraagd om niet in zijn eentje voor Annie te hoeven verschijnen.

Ze hadden in de loop der jaren nogal dom om elkaar heen gedraaid.

‘Misschien wil je wel een dans voor me bewaren,’ zei hij.

Annies lach was luider toen ze hem op de schouder klopte. ‘Geen schijn van kans, Sullivan.’

Ze lachte nog steeds toen ze hem passeerde en naar het buffet liep. Mac schudde zijn hoofd om zijn eigen stomiteit.

Hij maakte inderdaad geen schijn van kans, dat was wel duidelijk. Het werd waarschijnlijk tijd dat hij dat tot zich door liet dringen.